

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 03/09/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 64

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm nay, Cư Sĩ Lâm bắt đầu Phật thất, đây cũng là pháp hội trung nguyên truy điệu kỷ niệm tổ tiên của nhà Phật, ý nghĩa vô cùng trọng đại, chúng ta nhất định phải thật nghiêm túc làm tốt pháp hội này. Vừa rồi, tôi nhìn thấy một tượng Phật được một cư sĩ từ Malaysia mang đến, tượng được tạo rất trang nghiêm, khiến tất cả chúng sanh nhìn thấy đều sanh tâm hoan hỷ. “Tượng này có khuôn mẫu không? Có à! Tốt tốt, có thể tạo ra nhiều tượng hơn, là bằng nhựa phải không? Tốt lắm, nhựa tốt hơn sứ, sứ rất dễ vỡ.” Từ khi tôi học Phật đến nay, năm xưa lão cư sĩ Triệu Mặc Lâm cúng dường tượng Phật này để làm tượng thờ nhân dịp thành lập thư viện Hoa Tạng - Đài Bắc của chúng tôi. Tôn tượng này vốn là bằng sứ, đại khái cũng có hai, ba trăm năm rồi, cho nên giữ gìn nó thật sự phải hết sức cẩn trọng, vì sợ bị vỡ. Về sau chúng tôi dùng phương pháp chụp hình, đem in ra, in khoảng mấy chục ngàn tấm, lưu thông trên toàn thế giới, mỗi một người nhìn thấy đều sanh tâm hoan hỷ.

Vào bốn, năm năm trước, ở Đài Loan mới bắt đầu dùng điêu khắc gỗ, dựa theo kiểu dáng của tượng Phật này, đại khái đã khắc ra nhiều pho tượng, khắc cũng rất đẹp, mang đến nơi đây, cư sĩ Lý Mộc Nguyên nhìn thấy cũng hoan hỷ. Ở Trung Quốc cũng dùng kiểu dáng của tượng Phật này, nhưng bằng đồng. Vốn dĩ nghĩ đến tương lai xây làng Di-đà, lúc đó đã có kế hoạch rồi, nên đã đúc ra tượng kiểu dáng bằng đồng, nhưng tượng Phật bằng đồng rất nặng, tôi không thể bê lên được, cho nên bằng nhựa vẫn tốt hơn. Hôm nay tu Phật thất, lát nữa chúng ta sẽ đem tượng Phật này thờ tại Phật đường của Phật thất, tôi muốn giới thiệu với mọi người, tôi nghĩ mỗi một người đều rất hoan hỷ, thỉnh về nhà để cúng dường, tượng Phật đó cùng với tượng Phật ở đây là cùng một kiểu dáng.

Cúng Phật, ý nghĩa quan trọng nhất là nhắc nhở chính mình học tập theo đức Phật. Người Trung Quốc xưa gọi là “thấy người hiền muốn sao cho bằng”, nhìn thấy người hiền thì chúng ta phải sanh khởi ý niệm phải giống như họ vậy. Phật là bậc

chí thánh chí hiền trong các thánh hiền, đích thực là bậc chí thiện của hai cõi trời người, không hề có mây may khiếm khuyết, đáng được chúng sanh chín pháp giới học tập, ngài đã làm ra tấm gương tốt nhất, thị phạm tốt nhất cho chúng ta. Trong 49 năm cuộc đời dạy học của Phật, tuy ngài đã giảng rất nhiều, chúng ta có thể dùng một câu nói để tổng kết lại, suốt 49 năm ngài đã giảng những gì? Một câu trong kinh Bát-nhã đã nói sáng tỏ, đó là “thật tướng các pháp”, những điều ngài nói với chúng ta là chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Sau khi hiểu rõ chân tướng thì đây chính là “minh tâm kiến tánh” mà trong Thiên tông của nhà Phật đã nói; minh tâm kiến tánh chính là triệt để hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Sau khi tường tận rồi thì tư tưởng hành vi của họ tự nhiên đốn chánh. Tâm đốn chánh chính là tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi, đây là tâm đốn chánh, tâm Phật.

Quý vị phải biết, tâm Phật là chân tâm của chính chúng ta, là bản tâm của chính chúng ta, vốn dĩ chính là như vậy. Hiện tại biến thành không chân, không thành, không thanh, không tịnh, đây là sai lầm. Sai lầm này không phải sinh ra đã có, không phải trong tự tánh vốn có, mà do mê hoặc điên đảo, vọng tưởng tập khí tạo thành. Vậy nên chúng ta muốn học Phật thì phải biết bỏ đi vọng tâm do vọng tưởng tập khí của chính mình huân tập, vĩnh viễn rời khỏi vọng tâm, khôi phục chân tâm của chúng ta, khôi phục tự tánh của chúng ta. Thực hiện chân tâm vào trong đời sống, thực hiện vào trong đối nhân xử thế tiếp vật, đó chính là nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên. Cách nói này của Phật; Nho và Đạo, thậm chí thần thánh của các tôn giáo khác, đích thực là khác miệng đồng lời, đều là nói như vậy, chúng ta nhất định phải tin tưởng.

Nhà Nho dạy người, nếu chúng ta dùng một câu nói để tổng kết lại thì thực tế chính là câu trong sách Đại Học đã nói: “*Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ u chí thiện*” (Đạo của Đại Học là ở chỗ làm sáng tỏ minh đức, ở chỗ thân dân, ở chỗ đạt đến chí thiện). Không, Mạnh cả đời dạy người đều không rời khỏi nguyên tắc này. Nhà Nho gọi là “đại nhân” thì trong tôn giáo gọi là “thánh nhân”, trong Phật giáo gọi là “Phật Bồ-tát”, danh từ không như nhau nhưng nghĩa lý hoàn toàn giống nhau. Việc học của bậc đại nhân, thứ nhất là “làm sáng tỏ minh đức”. Làm sáng tỏ minh đức chính là minh tâm kiến tánh, chính là triệt để tường tận thật tướng các pháp, không khác gì so với nhà Phật nói. Sau khi minh đức rồi thì phải thực tiễn, thực tiễn ở “thân dân”, thân dân chính là làm thầy, làm mô phạm cho

nhân dân, “học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, đây là thân dân. “Làm sáng tỏ mình đức”, dùng lời của nhà Phật để nói thì đó là tự độ, thân dân là độ tha. Tự độ độ tha đều phải “đạt đến chí thiện”, phải làm đến cứu cánh viên mãn. Chí thiện của nhà Phật, chúng ta thường xem thấy trong kinh Phật có một danh từ là “Vô thượng chánh đẳng chánh giác”, đó là “đạt đến chí thiện” trong nhà Phật, chúng ta gọi là Phật đạo viên mãn, Phật quả cứu cánh viên mãn, đây là chí thiện.

Nhà Nho nói rất hay, trong sách Đại Học nói: “*Tri chí nhi hậu hữu định*” (Biết mục tiêu thì sau đó có định). Bạn biết được “đạt đến chí thiện” thì tâm của bạn sẽ định. Vì sao vậy? Bạn sẽ không còn bị phiền não làm dao động, không bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc. Do đây có thể biết, vì sao Phật pháp Đại thừa, Thế Tôn vừa mở đầu bèn khuyên người phát tâm Bồ-đề? Dụng ý của việc khuyên người phát tâm Bồ-đề đó chính là “biết mục tiêu” mà nhà Nho nói. Bạn có một phương hướng hướng thượng, có một mục tiêu hướng thượng là ta phải làm Phật, phát tâm Bồ-đề chính là phát tâm làm Phật. Nhà Nho gọi là phát tâm làm thánh, nhà Nho nói “đọc sách chí tại thánh hiền”. Vì sao cầu học? Vì sao đọc sách? Là vì muốn học thánh nhân. Do đây có thể biết, nhà Nho thì làm thánh, nhà Phật thì làm Phật, đây là đạt đến chí thiện. Ta phải làm thánh, phải làm Phật, nhất quyết không được nước chảy bèo trôi, nhất quyết không được xuôi theo dòng ô trược, cho nên tâm của họ định. “*Định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lực, lực nhi hậu năng đắc*” (Định rồi sau mới có thể tĩnh, tĩnh rồi sau mới có thể an, an rồi sau mới có thể quán chiếu, quán chiếu rồi sau mới có thể đắc). Đây là một quá trình vĩnh viễn không thay đổi.

Quay lại nhìn xã hội hiện tại, vì sao xã hội động loạn, lòng người bất an như vậy? Điều kiện đời sống vật chất ưu việt hơn so với trước đây gấp nhiều lần, vì sao đời sống thống khổ đến như vậy? Chính là vì họ không biết mục tiêu. Hay nói cách khác, họ không có phương hướng, mục tiêu chính xác, giống như một chiếc thuyền đi trong biển lớn, không biết phương hướng, không biết phải đi đến nơi đâu, họ đương nhiên sẽ bất an. Tình hình xã hội ngày nay đích thực là như vậy. Làm thế nào giúp đỡ chính mình, giúp đỡ chúng sanh tiêu trừ nghi hoặc, mê chướng này? Trên thế giới hiện nay cũng có một số chí sĩ nhân từ chân thật có học vấn, có kiến thức, họ kêu gọi rằng: “*Muốn giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa.*” Chúng ta nghĩ thử thấy không sai.

Học thuyết Khổng Mạnh dạy chúng ta “làm sáng tỏ minh đức, thân dân, đạt đến chí thiện”, Phật pháp Đại thừa dạy chúng ta “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên”, 18 chữ này, sau cùng tổng kết về niệ́m Phật, đây là đại viên mãn, chắc chắn không uổng công vô ích. Cho nên, sự chỉ đạo này của Nho và Phật đích thực giúp cho chúng ta ở trong biển khổ tìm ra được phương hướng, tìm ra được mục tiêu, không còn bàng hoàng, không còn mê hoặc nữa, nhà Phật gọi là lìa khổ được vui. Đại cương lĩnh mà Nho và Phật nói, chúng ta phải nên tiếp nhận, y giáo phụng hành. Kinh sách của hai nhà này đều vô cùng phong phú, đó là hạng mục chi tiết, chúng ta học được bao nhiêu thì được bấy nhiêu thọ dụng. Học ít thì được thọ dụng nhỏ; học nhiều thì được thọ dụng lớn; học triệt để thì được thọ dụng cứu cánh viên mãn. Nho, Phật như vậy, các tông các phái khác, mỗi một tôn giáo khác nhau cũng đều là như vậy, chúng ta đã rõ ràng, chúng ta đã tường tận.

Chúng ta ngày nay đích thực có thể khẳng định, tất cả tôn giáo đều là giáo dục xã hội đa nguyên văn hoá mà người hiện nay nói. Điều mà mỗi một giáo phái, mỗi một tôn giáo nói đích thực là cùng một sự việc, là cùng một phương hướng, cùng một mục tiêu, chẳng qua điều họ nói ra có chút khác biệt ở một phần và viên mãn; Nho và Phật nói được viên mãn, mỗi tông phái của các tôn giáo khác chưa nói được viên mãn. Nhưng chúng ta không được chấp trước vào cách nói, đúng như nhà Phật dạy người: đối với người thượng căn lợi trí thì nói pháp cứu cánh viên mãn, đối với người căn tánh trung hạ thì nói pháp gần viên mãn. Do đây có thể biết, cái gọi là “viên mãn”, cái gọi là “không viên mãn” không phải là sự khác biệt trên tông chỉ giáo học, mà do căn tánh của chúng sanh tiếp nhận giáo học có khác biệt, chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Hiện nay do thông tin phát triển, giao thông thuận tiện, địa cầu này biến thành một đại gia đình, điều này chúng ta cần phải nhận biết. Cho nên, những học thuật khác nhau, tôn giáo khác nhau, dần dần sẽ nhất định dung hợp quán thông, khiến tất cả chúng sanh đều có thể hướng về sự cứu cánh viên mãn, thành tựu mục tiêu sau cùng của giáo học đa nguyên văn hoá. Sau đó chúng ta sẽ nhìn thấy thế giới này tường hòa, xã hội phồn vinh hưng vượng, giữa người với người tương thân tương ái giống như cha con anh em, đôi bên tôn trọng lẫn nhau, hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, động loạn bất an của thế gian này có thể tiêu trừ, nguy cơ kiếp nạn của thế gian cũng có thể hóa giải. Chúng ta ở đây nhận biết được công năng của giáo dục,

tầm quan trọng của giáo học. Tôn giáo không được chỉ có mỗi nghi thức, chỉ có nghi thức là mê tín, chúng ta cần phải tỉ mỉ nghiêm túc nghiên cứu giáo nghĩa, giải thích giáo nghĩa, phụng hành giáo nghĩa, thực hành vào trong công việc, đời sống thực tế của chúng ta, đối nhân xử thế tiếp vật. Phật pháp chân thật mang lại lợi ích cho chúng sanh, có công hiển thù thắng không gì sánh bằng. Chúng ta là người giác ngộ, người sáng tỏ thì phải nên hết lòng nỗ lực phụng hành và thúc đẩy. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.